

A brókerpóker

Valamikor 1986 elején történt, az első évben, amikor munkahelyem, a Salomon Brothers megkezdte mélyrepülését. Elnökünk, John Gutfreund felállt a kereskedési terem végén lévő íróasztala mellől, és sétálni kezdett a sorok közt, ahol minden pillanatban dollármilliárdokat tettek kockára a kötvényekkel kereskedő brókerek. Hogy kitapintsa az üzlet rezdüléseit, Gutfreund egyszerűen körbesétált, és kérdéseket tett fel a brókereknek. Boszorkányos hatodik érzéke vezette mindig éppen oda, ahol valami katasztrófa volt kibontakozóban. Mintha kényes orrával kiszagolta volna az elúszó pénz szagát.

Gutfreund* a gyengébb idegzetű brókerek rémálma volt. Imádott hátulról mögénk lopózni, és meglepni. Ő élvezte, de minket többnyire kitört a frász. Amikor valaki egyszerre két telefonon tárgyal, izzadva, hogy megállítsa valahogy a közelgő katasztrófát, nemigen van ideje megfordulni és hátranézni. De nem is kellett. Lehetetlen volt nem megérezni. Körülöttünk úgy felbolydult a levegő, mint valami epilepsziás kórteremben. Mindenki kezét-lábát törve, megszállottan igyekezett úgy tenni, mintha észvesztő tempóban dolgozna, miközben ő jelentőségteljesen pislogott valahova a

* A név jelentése jó barát.

fejünk fölé. Ilyenkor jeges rémület járta át a csontjaimat; azt hiszem, ugyanez a vészjósló érzés futhatja el a szerencsétlen kis állatokat, mikor riadtan összerándulnak, ha meglátnak egy grizzly medvét. Vészcsengő szólalt meg visítva a fejemben: Gutfreund! Gutfreund! Gutfreund!

Elnökünk jó szokása szerint gyakran csak elidőzött mögöttünk egy kicsit, aztán szó nélkül odébbállt; megesett, hogy még elmenni sem láttuk. Két ilyen alkalom után az egyetlen jel, ami ottlétére vallott, egy-egy elhamvadt szivarvég volt a székem mellett, ami úgy éktelenkedett, mint valami állati ürülék, és amit azt hiszem, Gutfreund névjegykártyaként hagyott mindenfelé szerteszét. Gutfreund szivarcsontkjai hosszabbak és formásabbak voltak, mint az átlagos Salomon-főnököké. Éltem a gyanúperrel, a többiekénél drágább márkát szív – ami azt illeti, tellett neki a 40 millió dollárból, amit 1981-ben a Salomon Brothers eladásakor bezsebelt (vagy a 3,1 millióból, amit 1986-ban magának fizetett, lepipálva ezzel minden más Wall Street-i bróker cég főnökét).

Csakhogy 1986-ban ezen az ominózus napon Gutfreund valami egészen furcsa dolgot tett. Ahelyett, hogy mindnyájunkat halálra rémisztett volna, egyenesen John Meriwether asztalához sietett. Meriwether a Salomon Inc. igazgatótanácsának tagja és a cég egyik legmenőbb brókere volt. Gutfreund néhány szót suttogott neki. A közelben lévő brókerek feszülten hallgatóztak. Amit Gutfreund akkor mondott, az szállóigévé vált a Salomon Brothersnél, afféle örök védjegyévé a társaságnak. Gutfreund ezt mondta: „Egy kör, egymillió dollár, semmi nyavajgás.”

Egy kör, egymillió dollár, semmi nyavajgás. Meriwether azonnal megértette. A Wall Street királya, ahogy Gutfreundot a Business Week nevezte, a póker egy igen nehéz változatára, a brókerpókerre (vagy más néven hazug pókerre) hívta ki egymillió dolláros téttel. Ők ketten délutánonként rendszeresen leültek brókerpókert játszani hat fiatal köt-